

REHABILITACIJA KRISTUSA BOGA

Izveščki iz poglavja:

Odvisnost

»po zakramentih«

Odvisnost po zakramentih

Jezus, Kristus, sovladar Božjega kraljestva, je ljudi učil ljubezen do Boga in do bližnjega, kar zajema tudi naravo in živali. Z Njegovim nebeškim naukom, Govorom na gori, nam je pokazal pot, ki vodi do miroljubnega in izpolnjenega življenja v Bogu.

Njegov nauk je bil in je nauk dejanj, postopnega izpolnjevanja Desetih Božjih zapovedi in Njegovega Govora na gori. Učil je: *»Kdor moj govor posluša in ga uresničuje, je podoben preudarnemu možu, ki je zidal svojo hišo na skali.«* (Matej 7,24)

S tem nas Jezus iz Nazareta spodbuja, da ljubezen do Boga in do bližnjega udejanjamo, torej uresničujemo.

Za postopno izpolnjevanje Desetih Božjih zapovedi in Jezusovega Govora na gori človek ne potrebuje niti študija teologije, niti duhovniškega posrednika, niti cerkvene institucije ter nikakršnih obredov, kultov in ceremonij. Vsak človek lahko – neodvisno od zunanjih religij – povsem svobodno božansko-kozmič-

ne zakonitosti uporabi v svojem življenju in tako izkusi, da je Bog, mogočna vesoljna ljubezen, v nas: v vsakem človeku, v vsaki duši, v vsakem od nas – tako kot je učil Jezus iz Nazareta.

Cerkvene institucije – predvsem Vatikan – so nebeški nauk Jezusa iz Nazareta, nauk ljubezni do Boga in do bližnjega, preobrnilo, zavrgle, in na njegovo mesto dale svoje lastne, na poganstvu temelječe dogme, verske obrede in predvsem sebe kot kultne duhovnike – postavili v ospredje.

Da bi to zakrili, Njegovo ime, Kristus, še danes zlorablajo za to, da nešteto ljudi skozi generacije vodijo v duhovno zmoto. To se dogaja na ta način, da jim sugerirajo vero v čarovnije in skrivnosti, ki so povsem nelogične – to je vera, ki jo imajo duhovniki sami za absurdno.

Skozi vsa stoletja so skušale duhovniške religije ljudi z diabolično prefinjenostjo speljati v stran od resničnega nauka Jezusa iz Nazareta in namesto tega postaviti učne nauke cerkvenih očetov kot merilo za vse stvari. To zadeva tudi učne nauke in dogme o cerkvenih, večinomoma iz poganstva izhajajočih kultih.

Cerkvene institucije učijo z domnevno avtoriteto, ki so si jo same pripisale, med drugim tudi to, da so zakramenti, ki so jih postavili njihovi duhovniki in teologi, potrebni za zveličanje ljudi. Zakramenti spadajo k temeljem cerkvenih institucij. Napačno jih pripisujejo Jezusu iz Nazareta.

Kdor je prepričan, da so zakramenti potrebni za zveličanje, jih lahko svobodno prakticira – vendar pa se naj potem imenuje ali katoličan, ali luteranec, ali ustrezno svoji instituciji. Nima se pravice sklicevati na Jezusa, Kristusa, sovladarja nebes, in s tem zlorabljati Njegovega imena.

Od kod resnično izhajajo tako imenovani zakramenti, ki jih cerkev označuje kot »sredstvo zveličanja«? Kdo si jih je izmislil in kaj naj bi z njimi dosegli?

Vatikanska cerkev od svojih pripadnikov zahteva, naj verjamejo, da je vse cerkvene zakramente postavil Jezus, Kristus. To je jasno zapisano v listinah učnih oznanjenj, katoliške zbirke dogem – sestavila Neuner in Roos.

Nezmotljivo« pravilo, označeno pod robno številko 506, se glasi:

»Kdor trdi, da zakramentov ni postavil naš Gospod Jezus, Kristus, ali da jih je več oziroma manj kakor sedem, to je: krst, birma, evharistija, pokora, poslednje maziljenje, sveti red in zakon, ali pa tudi, da kateri od teh sedmerih zakramentov ni resnično in v pravem pomenu zakrament, bodi izobčen.«

Izobčen po katoliškem nauku pomeni, da je večno preklet. Izgovorjeno izobčenje po vatiškanskem nauku ne loči samo od cerkve, temveč tudi od Boga, če ni preklicano.

*Jezus, Kristus, ni nikoli
»podelil« zakramenta*

Kljub cerkvenim izrekom prekletstva je dejstvo: O nobenem, niti enem zakramentu Jezus iz Nazareta ni učil.

Kar On, sovladar Božjega kraljestva, uči, nima z obredi ali zakramenti nobene povezave. Nobenega zakramenta tudi ni prakticiral.

Jezus iz Nazareta

- ni krstil,
- ni spovedoval,
- ni daroval obhajila,
- ni birmal,
- ni posvečal duhovnikov,
- ni blagoslavljal zakonov,
- ni izvajal »poslednjega maziljenja«.

Vendar pa so v učnih oznanjenjih vatikanske cerkve nasprotne izjave trdno zapisane. V katekizmu piše:

»Zakramente je postavil Kristus in cerkvi zaupano aktivno znamenje milosti, po kateri nam je podarjeno božansko življenje. Vidni cerkveni obredi, med katerimi se slavi zakramente, pomenijo in dosežejo milost, ki je lastna vsakemu zakramentu. Verujočim, ki jo sprejemajo s potrebno notranjo držo, prinašajo sadove.« (št. 1131)

Kot »nezmotljiv« velja naslednji nauk vatikanske cerkve:

»Kdor trdi, da zakramenti nove zaveze niso za zveličanje potrebni, ampak odvečni, in da ljudje morejo brez njih ali brez želje po njih, doseči od Boga milost opravičevanja – čeprav niso

potrebni vsi za vsakega posameznika – bodi izobčen.« (Neuner/Roos, št. 509)

Cerkev je zakramentom pripisala, da se z njimi »doseže milost«. Po katolicizmu mora človek verjeti, da Bog svojo milost podeljuje po duhovniku z zakramenti in ustreznim z izvajanjem zakramentalnega verskega obreda prenaša na katolika, če jih ta sprejema s »potrebno notranjo držo«. Kdor na to gleda drugače, je izobčen.

O Jezusu iz Nazareta ni ohranjena niti ena sama beseda, da obstajajo zakramenti, s katerimi naj bi duhovniki, ki jih On prav tako ni postavil, posredovali nevidno milost. Jezus, Kristus, ni nikdar govoril o tem, da so verski obredi nosilci milosti. Kot rečeno: Vsak lahko svobodno veruje v zakramente, dogme in cerkev. Če pa se s sklicevanjem na Jezusa, Kristusa, uvajajo verske prisile, je treba pojasniti, da gre pri tem za hudo zlorabljanje imena Jezusa iz Nazareta, Kristusa Boga.

Za vrnitev k Bogu, našemu večnemu, ljubečemu Očetu, je odločilno postopno izpolnjevanje Božje volje, torej življenje po Božjih zapovedih – ne pa nauk o zakramentih, ki so si ga izmislili grešni ljudje. Vendar je za vatikansko cerkev –

pa tudi za luteransko – odločilen sprejem zakramentov, predvsem sprejem krsta.

V Codex Iuris Canonici, zakoniku katoliške cerkve, beremo naslednje:

»Krst, vrata zakramentov, čigar prejem, ali vsaj želja po njem, je za zveličanje potreben, rešuje ljudi grehov, jih preraja za božje otroke in jih z neizbrisnim znamenjem, upodobljene Kristusu, včlenja v cerkev.« (Can. 849)

Kako si naj to »vtisnjeno znamenje« predstavljamo in kakšne posledice baje ima, je opisal kardinal Antonio Maria Rouco iz Madrida po poročilu katoliške tiskovne agencije kath.net:

»Kardinal Rouco je izjavil (...) da krst (...) pusti neizbrisno znamenje, in da oseba, ki ga prejme, vedno ostane katolik (...) to je del »naše DNK« (13. 7. 2004)

V naslovu tiskovna agencija na kratko povzame to izjavo z besedami: *»Krst velja za vedno in večno in je del 'naše DNK'«*

Ta vatikanski nauk, neke vrste katoliško gensko manipulacijo s krstom, skoraj dobesedno opiše tudi neki drugi škof, Thomas Tobin iz ZDA, decembra 2010.

Škof Tobin trdi:

»Bivši katoliki ne obstajajo. Če so katoliško krščeni, potem so celo življenje katoliki, celo če so to preklicali ali vstopili v neko drugo cerkev. Krst je v njihovo dušo tako rekoč vлил neke vrste katoliški DNK. Krst definira, kdo in kaj ste.«

(kath.net, 14.12.2010)

Ne, krst ne »definira«, kdo in kaj smo. Bog, Večni, je ljudem dal tudi razum. Vsak sam odloča, ali je suženj cerkve ali sledi Jezusu iz Nazareta.

Znanstvenega dokaza za njeno »gensko manipulacijo« katoliška cerkev ni predložila.

Gotovo pa je: »Neizbrisno znamenje« je bilo v prejšnjih časih znamenje, ki so ga vžgali v kožo sužnjem in se ga ni več dalo odstraniti. Kot so bili podložniki in njihovi otroci vse življenje sužnji svojih gospodarjev, razen če so jih ti osvobodili, tako si danes cerkev lasti pravico posedovanja krščenih, vsekakor »na večno«.

Doživljenjsko polaščanje s strani cerkve, ki traja še po smrti, se kaže tudi v tem, da se vehementno upira, da bi polnoletne ljudi, ki so izstopili iz njene institucije, izbrisali iz krstnih knjig.

Človek se lahko na primer v Nemčiji po zakonu izjasni za izstop iz cerkvene institucije. Toda cerkev tega ne priznava. Svobodne volje človeka ne upošteva in izbris iz krstnih knjig institucij ne obstaja.

Zato je tudi nemški kardinal Karl Lehman poudaril, da »katoliška cerkev teološko in spiritualno ne pozna 'izstopa iz cerkve' (...) Tako še vedno velja staro načelo: (...) enkrat katolik, vedno katolik.« (cit. po Radio Vatikan, 19.3.2011)

Cerkve z izjavami o neodpovedljivosti krstu razkrivajo svojo identiteto, da jim je namreč povsem vseeno za splošne človekove pravice Združenih narodov in za človekove pravice ter svoboščine, ki so zasidrane v mnogih demokratičnih ustavah. Hočejo nesvobodnega človeka in njegovo odvisnost od cerkve fiksirati do konca njegovega življenja – torej od zibelke do groba in celo po smrti.

Kaj ta nesvoboda prinaša s seboj, pride jasno do izraza v katekizmu katoliške cerkve. Tam piše: »Ko postane člen cerkve, krščeni ne pripada več samemu sebi, temveč tistemu, ki je za nas umrl

in vstal. Zato se mora v občestvu cerkve podrejati drugim, jim služiti in biti predstojnikom cerkve poslušen, se jim podrejati, jih priznavati in visoko ceniti (...)« (št. 1269)

Kje je Jezus iz Nazareta učil, da mora biti človek poslušen predstojnikom cerkve in se jim podre-
jati?

O podrejanju Jezus iz Nazareta ni govoril – prav nasprotno: Jezus se ni podredil takratnim »predstojnikom« religijskih oblasti; tudi soljudi ni učil, naj to počnejo. Jezus iz Nazareta je bil mož svobode, ki ni nikogar vezal Nase in tudi nikogar ni pozival, naj se pusti vezati, držati v nesamostojnosti, naj se pusti polastiti, podjarmiti in indoktrinirati.

Krst dojenčkov kot domnevna potreba za zveličanje

Zunanji ritual ali zakrament krsta – še posebej krst dojenčkov – ki ga Jezus iz Nazareta ni niti učil niti prakticiral, ima vatikanska cerkev celo kot »potrebnega za zveličanje«.

Tega ne uči samo vatikanska cerkev, temveč tudi luteranska.

To piše v še danes veljavnem osrednjem verskem spisu, v »augsturškem spisu«:

»O krstu se uči, da je potreben in da je z njim ponujena milost.« In na koncu piše, »...da se zavržejo prekrščevalci, ki učijo, da krst otrok ni pravi«.

Enako versko prisilo, formulirano po katoliško, beremo v katoliškem katekizmu:

»Cerkev ne pozna drugega sredstva, kot je krst, da bi zagotovila vstop v večno blaženost.« (št. 1257)

In še: *»Krst je rojstvo v novo življenje v Kristusu. Po volji Gospoda je potreben za zveličanje kot cerkev sama, v katero krst vključuje.« (št. 1277)*

Cerkev tu odkrito prizna, da ne pozna (nobenega) drugega sredstva, kot je krst, in kaže svojo od Boga oddaljeno zavest. O Božjih zakonih ne ve ničesar.

Jezus, Kristus, je govoril o tem, da je Božje kraljestvo v vsakem človeku. Ni »vkrščeno« v človeka, temveč je že v vsakem od nas.

Kaj cerkvi sploh pomeni »potrebno za zveličanje«? Ona trdi, da duša človeka – če ta umre nekrščen, torej na koncu svojega življenja še ne pripada vatikanski cerkvi – ne more priti v ne-

besa. Po katoliški dogmi njegova duša domnevno poslej živi večno oddaljena od Boga. To bi zadelo približno 6 milijard danes živečih ljudi.

Vsa dogmatična neizprosnost cerkvene prisilne ustanove se šele prav pokaže, ko za duhovno prilaščanje otrok obvezuje starše. V katoliškem katekizmu o tem piše:

»Starši bi otroku odrekli neprecenljivo milost, da postane Božji otrok, če ga že kmalu po rojstvu ne dajo krstiti.« (št. 1250)

Bog, Večni, je Oče vseh nas. Vsak otrok, ki se rodi, je že zdavnaj Njegov otrok! Ali duhovniki dejansko verjamejo, da je mogočni Bog Stvaritelj, vesoljni Duh, ki deluje v vsem in vse preveva, odvisen od rituala z vodo, ki ga oni opravijo, da bi tako človeku dal »milost«, da postane Njegov otrok?

Krst otrok je nekristjanski

Jezus iz Nazareta ni opravil niti enega krsta in v vsej Novi zavezi ni niti enega primera krsta dojenčka ali otroka.

Ko so k Jezusu iz Nazareta pripeljali otroke, da je nanje polagal roke in zanje molil, je govoril Svojim učencem:

»Pustite otroke in ne branite jim priti k Meni, kajti takšnih je nebeško kraljestvo. Potem je položil nanje roke in šel od tam.« (Matej 19,14)

Zakaj je Jezus na otroke položil samo roke in zanje molil, ko pa je po cerkvenem nauku za zveličanje potreben krst z vodo?

Običaj krščevanja dojenčkov je bil tudi prakristjanom, ki so sledili Jezusu iz Nazareta, popolnoma neznan. Tudi obredi, ki so še danes dostikrat povezani s krstom dojenčkov, kot je krstna obleka, krstna sveča, krstni boter, »sveto« olje itn., ne izhajajo iz prakristjanskega toka, sploh pa ne od Jezusa iz Nazareta. Prihajajo iz antičnih kulturnih religij, ki bi jih lahko označili kot »skrivnostne kulte« ali »poganske kulte«.

Duhovniki novo nastajajoče rimske oblastne cerkve so ostali vezani na ceremonije in so jih – kot tudi mnoge druge obrede – enostavno prevzeli v svojo umetno religijo in čeznjo povezali plašček »krščansko«.

Izmišljena »zapoved krsta«

Kot argument za cerkveni krst vedno znova navajajo, da je bil Jezus iz Nazareta prav tako krščen od Janeza Krstnika. V biblijskih evangelijih bremo, da je Janez Krstnik ljudi krstil z vodo.

Pri krstu Jezusa, Kristusa, je bilo to znamenje Njegove poklicanosti od Boga, Večnega, in zato, da je On, Kristus Boga, prejel Svoje naročilo. Pri krstu drugih ljudi je bil to simbol za očiščenje duše in telesa. Janez jih je krstil v znak njihove spreobrnitve, kar pomeni: obžalovali so svoje napačno vedenje, svoje grehe, odločili so se na novo zaživeti po Božjih zapovedih. Tekoča voda pri tem kaže na »tekočega Duha«. Vendar je Janez Krstnik tudi pojasnil:

»Za menoj pride močnejši od mene (...) Jaz sem vas krstil z vodo, on pa vas bo krstil s Svetim Duhom« (Marko 1,7-8)

Ko je Jezus iz Nazareta, po cerkveni bibliji, kasneje govoril o krstu, ni bil več mišljen Janezov krst z vodo.

V biblijah je o tem ohranjen naslednji apel: *»Pojdite in učite vsa ljudstva!«* In na koncu: *»Krščujte jih – in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal.«* (Matej 28,19-20)

Kaj pa počne cerkev v našem času? Ona ne uči ljudi samo napačno o Jezusu, Kristusu, in o krstu. Ona sprevrča tudi svoje lastno izročilo. V novejšem nemškem prevodu biblije je tisti apel formuliran drugače. Namesto »Pojdite in učite vsa ljudstva« zdaj piše na začetku »Pojdite in naredite za učence vsa ljudstva.«

Prvotna izjava v samih cerkvenih biblijah se vendar glasi: »*Najprej učite, kasneje krstite.*«

»Zato pojdite in učite vsa ljudstva,« je zapoved Jezusa iz Nazareta, namreč tiste ljudi učiti v smislu Desetih božjih zapovedi in Govora na gori, ki Njegovo poslanico razumejo in se lahko svobodno odločijo. Kdor to poslanico sprejme in po njej živi, prejme duhovni krst, Duha resnice, ki ne potrebuje zunanjega obreda niti duhovnika.

H knjigi Rehabilitacija Kristusa Boga

Kristus Boga, некоč v Jezusu iz Nazareta, bo na Zemlji rehabilitiran, kajti institucionalne oziroma konfesionalne oblastne strukture so Kristusa Boga najsramotneje zlorabile in spravile na slab glas, kar še danes počnejo.

V tem delu avtorji osvetlujejo različne fasete zlo-

rab imena Jezusa, Kristusa – predvsem spreobračanje in ponarejanje Njegovega prvotnega nauka, z usodnimi posledicami za človeštvo in za celotno Zemljo, ki izhajajo iz tega.

Izvedite več o ...

- boju zunanjih religij proti prakristjanskemu toku,*
- nasilju, vojnah in zločinih pod plaščkom »kristjansko«,*
- cerkvenih dogmah in pravilih,*
- nenehnem boju proti Kristusu,*
- krvavi sledi cerkva,*
- pogubnem nauku Martina Luthra,*
- zaničevanju in zatiranju žene,*
- zločinih cerkve nad otroci,*
- vojni proti živalim in zločinu nad stvarstvom.*

Ker nebeški nauk Jezusa iz Nazareta ni bil sprejet in je bil deloma ponarejen, je Bog, Večni, v ta prelomni čas poslal Tolažnika, ki ga je kot Jezus iz Nazareta napovedal z besedami: »Še veliko vam imam povedati, a zdaj tega še ne morete nositi. ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico.« (Janez 16,12-13)

Kristus Boga je izpolnil Svojo obljubo. Po Gabriele, prerokinji in poslanki Boga v našem času, je ljudem v današnjem času dana vsa resnica, neponarejen nebeški nauk svobodnega Duha.

Več o tem najdete v več kot sto knjigah in spisih, za ljudi vseh kultur in narodov.